

[Hans Kjær.] politik. Trods disse naturlige betænkeligheder gik vi ind i kulegravningsarbejdet. Vi ved, at det er et samfundsøkonomisk behov, at der gennemføres besparelser. Men vi havde rige erfaringer for, hvor vanskeligt det var at få regeringspartiet til at erkende denne kendsgerning, da det var oppositionsparti. Vi kunne selvsagt ikke forsømme nogen mulighed for at få socialdemokratiet til at erkende den økonomiske sandhed, som i hvert fald økonomi- og budgetministeren og de to medlemmer af 10 mands udvalget, derunder finansudvalgets formand, da også nåede frem til under arbejdet i udvalget.

Men hvordan vil man forklare den undrende offentlighed, at man først vil være med til at gennemføre besparelserne på et højere udgiftsniveau? Man kunne måske fristes til at tro, at det var nemmere at opnå imponerende resultater, når man først satte udgifterne stærkt i vejret, at forklaringen skulle findes i en sådan filosofi. Men alle ved jo, at det ikke er sådan. Tværtimod bliver opgaven ulige sværere. Skal den saneringslinje i den offentlige økonomi, som den tidligere regering fik gennemført med nøjsommeligt arbejde og med sent indtrædende, men uomtvistelige virkninger, ikke ødelægges, og det har vort land slet ikke råd til, så må det dog være indlysende rigtigt, at man ikke først pumper hele situationen op til brydepunktet eller derover.

Ændringsforslagene nr. 278 og 279 om nedsættelse af reservebeløbene skal derfor ikke alene markere vor opfattelse af nødvendigheden af at fastholde den økonomiske linje, der senest blev bekræftet ved den tidligere regerings fremsættelse af finansplanen i august sidste år. De skal også give regeringspartiet en mulighed for at bekræfte en reel vilje til at føre økonomisk politik med økonomisk mening.

Nu anbefalede hr. Lysholt Hansen i sin tale her, at man stemte imod, og jeg må deraf udlede, at socialdemokratiet vil stemme imod. Men jeg må da direkte spørge hr. Lysholt Hansen, der uagtetlig var mere sparekritisk end spærevillig, da han var finanslovsordfører i opposition, og som nærmest virkede forarget, da hr. Poul Dam ved første behandling påpegede kulegravningens nødvendighed, om hr. Lysholt Hansen ikke i dag er overbevist om nødvendigheden af,

at vi allerede i første finansår får betydelige besparelser gennemført. Jeg kunne forstå på hr. Lysholt Hansens tale, at vi nok ikke har så vanskeligt ved at få en sådan bekræftelse. Det må vel også følge logisk, jeg vil ikke sige af hr. Lysholt Hansens deltagelse i kulegravningen, der i sig selv ikke tog sigte på indværende finansår, men af, at vi dog måtte regne med en naturlig afsmittende virkning.

Jeg spørger økonomi- og budgetministeren, om han står ved sin udtalelse fra første behandling, hvor han ifølge folketingets forhandlinger, sp. 1582, sagde:

„Jeg kan love for, at når vi kommer til drøftelserne af finanslovsforslagets og budgetoversigternes besparelsesbestræbelser, så vil vi være samarbejdsvillige, og så håber jeg, samarbejdsviljen vil være til stede hos alle partier“.

Økonomi- og budgetministeren vil bemærke, at udtalelsen også går på finanslovsforslaget. Jeg fremhæver dette, fordi ministeren ved flere lejligheder har fremhævet, at kulegravningsarbejdet og samarbejdsviljen alene gik på 3 års budgetterne. Men her gav ministeren faktisk løfte om også at være samarbejdsvillig, hvad angår det finanslovsforslag, vi behandler i dag. Finder økonomi- og budgetministeren dette tilsagn opfyldt ved det af ministeren stillede ændringsforslag — det er ændringsforslag uden for betænkningen nr. 10 — om nedsættelse af lovreserven med 100 mill. kr., når forholdet samtidig er det, at nettoudgifterne på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet stiger med små 300 mill. kr. fra første til tredje behandling af finanslovsforslaget? Eller skal det citerede tilsagn vurderes som et af de tilfælde, hvor kommunikationslinjerne har været i uorden, så tilsagnet blev fremsat uden fornøden rygdækning, det være sig i regeringens økonomiudvalg eller i SF's folketingsgruppe? Måske skal den udtalte, men ikke effektuerede sparevilje sammenholdt med den rent faktisk præsenterede udgiftspolitik bedømmes ud fra ønsket om at holde regeringen i valgposition til efteråret.

Den økonomiske linje, som var tilrettelagt af den tidligere regering, og som ikke kan undgå at komme til et beklageligt afbræk, hvis ikke regeringen besinder sig hurtigt, har haft en klar målsætning: at mindske det indre efterspørgselspres med en